

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

Les lliçons de Duran i Lleida

Fa alguns dies, Josep Antoni Duran i Lleida va reparar-se per presentar el seu darrer llibre, *Un pa com unes hòsties*. El

contingut no és excessivament nou. Es tracta d'un refregit dels *fulls dominicals* que adreçava setmanalment als ara ja exmilitants d'Unió Democràtica de Catalunya. El llibre, doncs, no té gaire interès i potser per aquest motiu l'exlíder de l'expartit, poc acostumat a passar desapercbut, es va desfugar a gust contra els seus exsocs política. Al final de l'acte no va acceptar preguntes, però hauria estat bé fer-n'hi arribar algunes que molts ciutadans es deuen plantejar cada vegada que el senten:

Com és possible que es declarés UDC responsable civil subsidiària en qualitat de partícip d'estafa a títol lucratiu en l'anomenat cas Treball i Josep Antoni Duran i Lleida no dimitís, tot i comprometre's a fer-ho el 2000 i el 2002? Com és possible que tampoc assumís responsabilitats pel cas Turis-

Després de deixar un deute de 22,5 milions d'euros, Josep Antoni Duran i Lleida encara es permet el luxe de donar lliçons als altres

me tot i existir una condemna per malversació de diners públics? Com és possible l'engany en què ens ha mantingut durant aquests 30 anys d'autonomisme, en què el seu expartit ha acaparat unes quotes de poder clarament desproporcionades si les comparem amb el seu suport electoral, tal com s'ha comprovat quan s'ha presentat en solitari? Com és possible generar un deute de 22,5 milions d'euros (amb uns actius de 5,8 milions!), una quantitat fins i tot superior a la reconeguda pel partit, i anar-se'n a casa tranquil·lament, com si res hagués succeït? Com és possible dilapidar com si res l'herència d'un partit amb més de 85 anys d'història i ni tan sols demanar perdó a la militància? Com és possible que l'home que ha controlat Unió de manera omnímoda des del 1982 hagi abandonat el vaixell en ple enfonsament, sense assumir cap responsabilitat? I, finalment, com és possible que, amb tots els interrogants anteriors, Duran i Lleida encara tingui la gosadia de passejar-se pel món i donar lliçons als altres?

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La llesca del nord

Aleix Renyé, el nostre home a la Catalunya Nord, acaba de publicar *La llesqueta del septentrió*, un llibre on explica el territori que domina vitalment i informativament. No m'havia fixat mai que la Catalunya Nord, o la Catalunya del Nord, o la Catalunya Fundacional, o com se n'hagi de dir, tingués la forma d'una llesca de pa. La hi té. La crosta dibuixa la costa i les dues "fronteres", l'espanyola i la francesa o occitana, i a la molla se situen les comarques que la conformen: el Rosselló, el Conflent, l'Alta Cerdanya, la Fenolleda, el Capcir i el Vallespir. L'Alta Cerdanya és "alta" només perquè està separada de manera natural de la Cerdanya del Principat. La Fenolleda i el Capcir occitanegen. O m'ho sembla. O així ho tinc entès. Amb la Catalunya Nord res no és segur i tot és una mica confús. Després de la lectura del llibre, la confusió se m'ha accentuat. No és una crítica, al contrari. Els llibres han de reflectir les coses com són, i a la Catalunya Nord o del Nord són complicades, si més no per a nosaltres. Per als francesos i els espanyols són senzillíssimes: la Catalunya

malament. El nostre francès o és avariat o és "parisenc", i d'una manera o altra ens delata. I si ho fem en espanyol? La comprensió serà més possible perquè els dependents dels comerços l'aprenen per satisfer els clients del sud que compren formatges, considerats tots espanyols ni que siguin de Figueres. Quina actitud comunicativa ens queda? Emmudir? Limitar-nos a admirar el paisatge? Assenyalar el formatge amb el dit? De moment, llegir el llibre d'en Renyé, que il·lumina la complexitat. "Vualà", que diu ell.

Nord o del Nord és França i no se'n parli més. Insisteixo en el *del*. Alguns defensen Catalunya Nord i uns altres del Nord. Si la discussió lingüística s'acabés aquí, rai... Però hi ha l'altra. Com ens hem de presentar els catalans del Sud en aquelles terres? Aleix Renyé planteja les alternatives, i totes són dolentes. Si ho fem parlant en català esperant que els nadius ens contestin d'igual forma, malament: només ens entendre el cinquanta per cent de la població, la qual no ens respondrà en català perquè té molt interioritzat que és un idioma reservat a l'àmbit familiar. Si ho fem en francès, també

malament. El nostre francès o és avariat o és "parisenc", i d'una manera o altra ens delata. I si ho fem en espanyol? La comprensió serà més possible perquè els dependents dels comerços l'aprenen per satisfer els clients del sud que compren formatges, considerats tots espanyols ni que siguin de Figueres. Quina actitud comunicativa ens queda? Emmudir? Limitar-nos a admirar el paisatge? Assenyalar el formatge amb el dit? De moment, llegir el llibre d'en Renyé, que il·lumina la complexitat. "Vualà", que diu ell.

Els catalans del crostó meridional sempre anem a la llesqueta del septentrió volent alligoran: nosaltres sí que parlem el català correcte. Se'ns en riuen. No ens n'adonem, però el nostre és un català tan castellanitzat com afrancesat notem el seu. Miren TV3 i no entenen res. Una mica d'humilitat. El "bressol de Catalunya" no es localitza a Ripoll, com diu l'eslògan d'un país escindit, sinó al llogarret del Conflent on va néixer "el comte de Rià, mon fundador", el fundador de Catalunya, com recordava mossèn Cinto, que va dedicar *Canigó* "als catalans de França".